

Tuulinen sää, kylmä viima, pikkuhiljaa jäätyvät järven jäät, paljon lehtiä maassa. Talvi oli tuloillaan Saaran kävellessä kotikatua pitkin isoäidin luokse. Näitä samoja katuja Saara oli kävellyt jo pikkutyöstä asti, vaikka ei enää kotona asukkaan. Saara viihtyi isoäidin luona pienenä paljon ja pitkiä aikoja kerrallaan ja usein hän olikin siellä hoidossa. Saara muisteli tuota aikaa ja muistikuvat pulpahtivat mieleen. Hän itse istumassa pöydän ääressä, usein keksin tai karkkien äärellä, mummon tehdessä ruokaa. Usein mummo tapasi kertoa tarinoita lapsuudestaan ja sota-ajasta. Saara kuunteli usein tarkkaavaisena ja hieman pelokkaana, mummo ei nimittäin sensuroinut kertomuksissaan mitään. Saara oli usein haltioitunut, kun mummon syöttämät oravat olivat niin kesyjä, että ne tulivat keittiöön asti pöydälle. Nyt mummo on tullut entistäkin vanhemmaksi ja hänellä on alkava muistisairaus ja ongelmia sydämen kanssa. Nykyään Saara käy mummon luona auttamassa tavallisissa arjen askareissa. Myös kotipalvelu käy mummon luona auttamassa. Pesisitkö minun ikkunat? Mummo kysyi ensimmäiseksi kun Saara pääsi sisään. Ja Saara pesi. Eihän niitä olekkaan vielä pesty. Saara ja mummo olivat myöskin usein vuosien varrella leiponeet yhdessä kaikenlaista ja tuonakin päivänä Saara paistoi mummolle pullia. Aikaa oli kulunut kaksi kuukautta ja talvi oli kunnoll tullut. Saara avasi kaksionsa oven. Hän oli muuttanut asuntoonsa vuosi takaperin aloittaessaan sosiaalian opinnot yliopistossa. Ei hän ennen sitäkään lapsuudenkodissa ollut asunut, mutta nyt kaupunkikin oli vaihtunut. Kotikaupunki oli pieni, muutaman kymmenentuhannen asukkaan kaunis kylä. Vaikka kaupunki oli pieni, Saara oli aina viihtynyt kauniin luonnon keskellä. Kaupungissa oli järvi, maisema oli puistomainen ja vihreä. Pieni keskusta ja paljon pienempiä kyliä. Saaran huonekalut eivät olleet mitenkään hienoja, vaan vanhemmilta ilmaiseksi saatuja, vanhoja ja varastossa pölyttyneitä. Hänellä ei ole ollut varaa ostaa mitään hienompaa. Saara meni suihkuun, mutta pysähtyi sitä ennen hetkeksi. Epätavallisen huono olo oli vaivannut häntä jo tovin. Suihkussa Saaran oli tapana miettiä kaikenlaista. Tällä hetkellä hänen mielessä pyöri hyvin komea ja huomattavasti vanhempi mies, jonka kanssa hän oli ollut jo tovin epävirallisessa ihmissuhteessa. Tänäkin hän tulisi käymään. Miehen nimi oli Johan ja hän oli ammatiltaan yrittäjä suuressa osakeyhtiössä. Saara oli korviaan myöten rakastunut Johaniin. Saara ei ole ennen seurustellut mitenkään kovin vakavasti ja tunne oli täysin uusi. He olivat tavanneet aivan tavallisessa pienessä kahvilassa, jossa Saara oli lukemassa koulukirjoja. Mies oli omien sanojensa mukaan kiinnittänyt huomiota Saaran suuriin, ruskeisiin silmiin ja lempeään katseeseen. Johan oli tullut juttelemaan Puhelinnumerot oli vaihdettu ja yhteydenpito oli alkanut. Huomenta, Johan sanoi vieressään heräävälle Saaralle ja antoi suukon otsalle. Huomenta, vastasi Saara. Mitä sä haluat tänään tehdä? Mun täytyy lähteä illaksi ja yöksi kotiin niin Tarja ei huolestu ja ala epäilemään mitään. Niin, kotiin. Johan oli naimisissa, ollut jo kahdeksantoistakesäisestä ja Saara tiesi sen. Hän oli tiennyt jo jonkin aikaa. Johan oli jäänyt kiinni, kun Saara aivan sattumalta oli nähnyt heidät kauppakeskuksessa. Johanilla oli myös kaksi pientä lasta. Ensin Saara oli suuttunut miehelle ja kokenut itsensä petetyksi. Hän ei kuitenkaan pystynyt eroamaan Johanista, olihan hän niin palavasti rakastunut ja tunne oli sellainen, mitä hän ei ollut koskaan ennen kokenut. Saara uskoi Johaninkin tuntevan niin. Saara ei vastannut mitään vaan nousi sängystä ja lähti keittämään kahvia. Hänellä olisi tänään luento yliopistolla ja Johan oli luvannut heittää. Kahvin keitettyään Saara alkoi taas voida huonosti ja tällä kertaa oksensi, mitä ei vielä ollut tehnyt. Johan nousi sängystä. Ootko sairastunut mahatautiin? Kysyi Johan. Tätä on jatkunut jo pidempään. Pitää mennä jossain vaiheessa lääkäriin, koska tää on päivittäistä ja epänormaalia mulle. Ethän sä vain ole raskaana? Saara vakuutti, ettei ole. Ei Saara raskaana voinut olla. Hän oli käynyt lääkärissä kovien alavatsakipujen takia ja tutkimusten jälkeen diagnoosi oli selvä. Paha

endometriooosi, ja Saara ei tulisi koskaan saamaan lapsia, tai ainakin se olisi hyvin epätodennäköistä. Hän ei ollut eläessään haaveillut mistään niin paljon, kun äitiydestä. Mitä kivaa me tehtäisiin viikonloppuna? Johan halusi tietää. Haluaisin lähteä teatteriin, mutta on lähdettävä käymään kotona. Äiti kertoi, että mummon muisti on huonontunut ja ei olla nähty pitkään aikaan. Tuleepa ikävä taas, mutta toisaalta, ei tarvitse selitellä Tarjalle olinpaikkaani. Nähdään sitten kun tulen kotiin. Ja niin perjantain tultua Saara lähti kotikaupunkiinsa junalla. Hän tilasi kahvin ravintolavaunusta ja katseli ikkunoista ohi vilkkuvia maisemia. Hän oli aina nauttinut yksinäisyydestä, niin myös nyt. Olla ihan vain omien ajatusten kanssa ja juoda kahvia ja uppotua opintoihin. Saaralla oli vain muutamia hyviä ystäviä, mutta ei mitään suurta kaveriporukkaa ympärillä. Johan tuli Saaran mieleen. Hymy nousi väkisinkin korviin, kun hän muisteli kahdenkeskisiä hetkiä. Hetkiä, jolloin Johan tarjoutui vapaaehtoisesti hieromaan Saaran kipeitä hartioita. Hetkiä, kun Johan toi Saarelle aamupalan sänkyyn ja kohteli kuin prinsessaa. Johan oli vienyt Saaran kerran viikonloppulomalle Wieniin. He olivat käyneet paljon kahviloissa ja katselleet ja kierrelleet nähtävyyksiä. Johan oli lomallakin hemmotellut Saaraa, niin kuin tällä oli tapana usein tehdä. Saaran lapsuudenkoti oli vain kivenheiton päässä juna-asemasta. Koti oli pieni omakotitalo, jossa kuitenkin oli suuri piha. Saara käveli ovelle ja soitti ovikelloa. Äiti tuli avaamaan oven. No hei! Ompa kiva nähdä pitkästä aikaa! Ootko syönyt? Ruoka olisi valmista. Junassa leivän ja mehua, nälkä alkaisi jo vähän olemaan, Saara vastasi. Ihan sua varten tein lihapullakastiketta ja perunoita mummon reseptillä, kun niin harvoin käyt, äiti totesi. Mitä mummolle kuuluu? Saara puolestaan halusi tietää. Äiti katsoi Saaraa tovin. Saara huomasi äidin katseesta sekunnissa, että mummolla on jokin mahdollisesti huonosti. Mummo on alkanut jo enemmän unohtelemaan asioita. Kävimme isäs kanssa siellä ja märkää pyyhkiä oli koneessa paljon. Hajusta päätellen niihin ei ole käytetty pesuainetta, tai sitten ovat olleet koneessa monta päivää. Lisäksi heitettiin jääkaapista jotain ruokia pois, päiväykset oli menneet ja leivät oli jo homeessa. Saara lähti oitis kävelylle mummon luokse. Pimpotti ovikelloa ja mummo tuli avaamaan. Saarasta näytti, kun mummo olisi laihtunut. Silmäanaluset olivat tummuneet ja olemus oli jotenkin väsyneempi kun edellisellä kerralla. Mummon koti oli sotkuisempi. Vaatteita oli lattialla, pölyä oli nurkissa enemmän. Altaassa odotti tiskivuori. Mummo oli hiljainen. Saara päätti kysyä kysymyksen. Muistatko kuka oon? Tulin käymään kylässä kun en ole hetkeen käynyt. No mitenäs sinut voisi unohtaa, mummo vastasi oudon koppavasti. Luonteeltaan mummo oli aina ollut lempeä, ystävällinen ja muut huomioonottava. Mummo oli parissa kuukaudessa muuttunut, ainakin ensinäkemältä, Saara ajatteli. Mitä sulle kuuluu? Tässähän tämä, päivä kerrallaan noutajaa odotellaan. Kuule Saara, missä pyyhkeeni on? Kysyi mummo. Mitä teet pyyhkeillä? Pölyt täytyy pyyhkiä kun kerran vieraita tuli ennalta ilmoittamatta. Saara oli ihmeissään. Eihän pölyjä kuulu pyyhkeellä pyyhkiä. Saara kertoi, että ne pyyhkitään siivousliinalla ja auttoi mummoa tässä. Saara viipyi mummon luona tovin. Saara tiskasi, heitti vanhentuneita ruokia roskeen, sekä järjesteli tavaroita. Mummo ei toden totta ollut enää oma itsensä ja se suretti Saaraa. Jatkoa piisaa. Mieli piteitä?